

ĐỨA CON TRONG TỪ

Kim Chi

**** Câu chuyện thật của người bạn.*

Ba tôi đi cải tạo gần 5 năm trời rồi mà vẫn chưa được thả về, các chị lớn của tôi từ từ đi vượt biên thoát cả. Tôi bị kẹt lại ở Saigon, đành "gồng mình" dạy", cố "đạt thành tích" để mong ba mình được sớm về nhà! Nhưng, dù các thành tích của tôi có nở trăm hoa đi chăng nữa, ba tôi vẫn cứ học mãi, học hoài, học miệt mài trong cái nhà trường đầy rào kẽm gai quấn xung quanh...

Đến năm 1981, tôi nói bước các chị tôi, các bà con dòng họ, các đồng bào miền Nam VN của tôi để trở thành một người vong quốc... Tôi tìm được một người chủ tàu với nhiều kinh nghiệm đi biển. Ông đang chuẩn bị chuyến đi với lương thực đầy đủ cho khoảng một trăm thuyền nhân có thể sống trên biển một tháng.

Gần đến ngày đi, Khai, người bạn thân, người đã giới thiệu ông chủ tàu cho tôi, đã cùng mẹ của anh cầu xin tôi một chuyện: họ khẩn khoản xin tôi dẫn đưa cháu trai của họ đi theo tôi và nuôi dưỡng nó sau này...

Thằng bé lúc ấy đã lên chín tuổi, tên cháu là Chương. Da cháu rất trắng, mà là một màu trắng thật xanh xao. Chương hơi nhỏ con so với những trẻ em trạc tuổi của cháu. Cặp mắt một mí y hệt trẻ con Nhật Bản, lúc nào cũng dán chặt vào tôi, chờ đợi tôi nhìn lại.

Khi tôi quay qua nhìn Chương, chỉ chờ thế, cháu nhoẻn miệng cười ngay tức khắc, con mắt nhỏ xíu đen nhánh long lanh, cái má lún sâu hai đồng tiền thật dễ thương, khuôn mặt rạng rỡ hẳn lên...

Lần đầu tiên khi tôi gặp Chương, tôi không bao giờ quên được. Bà nội Chương bảo cháu vào trong mang trà ra mời tôi! Tôi đã có hơi ngạc nhiên rồi vì cháu là con trai, lại ốm yếu nhỏ bé, sao cháu biết pha trà và bưng trà nóng cho khách được?! Độ chừng năm phút thôi, cháu bưng ra một mâm. Trên mâm đựng ba tách, ba đĩa. Cháu vừa đặt mâm tách đĩa xuống, tôi chợt nhìn thấy một vết thương trên cánh tay cháu.

Vết thương không băng bó, để lộ thịt hay ... mở ... trắng hếu, máu đỏ khô đóng chung quanh... Vết thương quá to và sâu, nằm trên cánh tay xanh xao gầy guộc của một thằng bé con ốm yếu, đã làm tôi bật lên tiếng thảng thốt và xót xa... Cháu bảo, cháu bị phỏng ở nhà bố và mẹ kế của cháu. Tôi không dám hỏi thêm gì nữa, khi nhìn thấy bà nội Chương sa sầm mặt xuống.

Sau đó, cháu lại bưng ra một mâm khác, trên có đặt cái ấm trà rất nóng. Tôi đã liên tưởng ngay tức khắc, chắc vì cháu nấu nước trà như hôm nay, chắc cháu phải nhóm lửa? Chắc cháu đã lỡ đổ nước sôi lên cánh tay nên bị phỏng đến thế... Tôi nâng tách trà lên uống mà quận thắt cả lòng. Chương mới chín tuổi đâu mà đã giỏi hơn tôi, một thiếu nữ hai mươi hai tuổi!

Má tôi nhất định không cho tôi cũng như các chị em gái chúng tôi vào bếp nấu ăn vì sợ chúng tôi bị phỏng như em trai út của tôi. Trị, em trai của tôi, bị phỏng trên má, vai và cánh tay rất nặng, nằm bệnh viện cả ba tháng trời. Sau khi bình phục, vết phỏng đã để lại những sẹo lồi.

Ba má tôi phải cho em đi bác sỹ thẩm mỹ người Phi Luật Tân nhiều lần, mặt của em mới trở lại 95% nguyên thủy! Tội nghiệp má tôi, như gia đình người khác, có bốn cô con gái lớn tồng ngồng thế này, chắc chỉ ngồi không mà chờ cơm ăn thôi. Ngược lại, chị vú và má tôi phải "hầu" cho các "quý nương" ăn. Thành thạo, tôi cũng phụ nấu cơm... trắng! Và, tôi nấu bằng nồi cơm điện National của Nhật!

Sau 1975, gia đình tôi không còn chị vú trong nhà, cũng không nấu ăn bằng bếp gas được nữa. Giống như nhiều gia đình khác, má tôi bày thêm một bếp than, củi, và một bếp dầu hôi. Lúc ấy, cúp điện, cúp nước liên miên. Chúng tôi bắt đầu nấu cơm bằng dầu hôi thường xuyên hơn nồi cơm điện National. Còn bếp than củi thì sau khi má tôi nhóm lửa lên, tôi thỉnh thoảng chỉ châm thêm củi than vào mà thôi, chứ tôi không biết nhóm lửa! (Mà má tôi cũng không muốn tôi làm việc này...)

Sau hôm ấy, tôi cố gắng hỏi Khải về hoàn cảnh Chương, tại sao lại muốn tôi dẫn cháu đi theo? Tại sao cháu bị phỏng đến như thế...

... Chương là con của anh Luyến, người anh Cả trong nhà. Anh Luyến học rất giỏi, đậu Tú Tài với hạng tối ưu, được học bổng nhiều nước, mà vì gia đình quá thương con nên không cho đi du học, sợ không ai lo lắng bên ngoại quốc!

Anh Luyến chẳng những học giỏi, mà anh còn đẹp trai, lại con nhà giàu. Anh lái xe hơi bóng loáng đi học đại học, đi dạy piano tư gia, rất hào hoa phong nhã. Nhưng

thật trớ trêu, anh không thương yêu các cô bạn học xinh đẹp trong đại học đang vây quanh anh. Mà anh cũng không để ý chi đến các cô học trò piano nhỏ bé, yêu kiều mà anh gặp hằng tuần, anh lại đi yêu một người đàn bà đang có... chồng con, lớn hơn anh hơn.... mười lăm tuổi!

Bà Sang lúc ấy trên bốn mươi tuổi. Bà đẹp rực rỡ như tài tử điện ảnh! Chồng của bà là người Pháp, chủ một con tàu lớn, chuyên chở hàng hoá từ Việt Nam qua Pháp và ngược lại. Tuy bà rất đẹp, rất giàu có, nhưng cả nhà không thể nào chấp nhận mối tình này. Thế là anh và bà Sang phải lén lút gặp nhau.

Ông Tây kia thường phải theo tàu về Pháp, mỗi chuyến đi của ông ta kéo dài hai, ba tháng. Những lúc ông Tây về Pháp, anh Luyến hầu như không về nhà. Anh đi thâu đêm, suốt sáng, mặc gia đình cản ngăn, khuyên lơn, la rầy, mắng nhiếc... Anh đến ở với bà Sang chớ không đâu xa lạ.

Gia đình của anh bèn nghĩ ra cách để anh Luyến phải xa bà Sang này: cưới vợ cho anh!

Mẹ của anh bèn nhờ một bà mai tìm giùm một cô gái nào mà phải có đủ bốn cái nét công, dung, ngôn, hạnh ... để giới thiệu cho anh Luyến. Hay thật! Bà mai đã tìm được một cô gái trẻ đẹp, con nhà gia giáo, làm bánh trái, bếp núc, may vá thêu thùa rất khéo. Gương mặt chị lại rất xinh xắn.

Chị Vân đẹp như những cô gái Nhật trên lịch. Mát một mí, cằm nhọn, mũi cao thanh tú, trông chị Vân rất duyên dáng xinh đẹp, cả nhà thật vui và yêu quý chị ngay tức khắc. Anh Luyến cũng chẳng thấy chóng đối gì cho lắm, nên cả nhà càng mừng hơn, hy vọng anh Luyến sẽ rời bỏ bà Sang. Đâu biết anh chỉ làm cho ba mẹ anh vui lúc đó thôi, vì anh không muốn cãi nhau với cả gia đình. Anh... bận rộn lắm, mà anh cũng đâu đoái hoài gì đến người vợ xấu số này, vậy chóng lại gia đình làm gì? ...

Ở trong nhà chỉ một thời gian ngắn thôi, chị Vân đã lấy lòng hết tất cả mọi người trong nhà. Chị thức dậy từ hừng đông để pha trà cho cha mẹ chồng. Xong, chị giặt đồ cho cả nhà, phơi phóng, rồi chị đi mua đồ ăn sáng cho tất cả mọi người trong nhà.

Nhà đông người như thế, mà chị lo cho mọi người trước khi đi học, đi làm, ăn uống đàng hoàng no nê, mỗi người mỗi món khác nhau, rồi mới đi chợ. Những món ăn chị nấu, chị đã học thật bài bản, rất công phu và ngon miệng. Chị đầu tắt mặt tối. Đến khuya, chị lại ngồi may, vá, mặng quần áo cho cả nhà. Anh Luyến đi chơi chưa về, chị ngồi chờ để mở cửa cho anh. Chị đã thường xuyên ngủ gục trên cái ghế sofa gần cửa cả đêm... Không thể tìm đâu ra một người dâu nào hơn chị được.

Đâu có ai ngờ, sau ngày cưới chị, anh Luyến không hề... gần chị! Anh vẫn đi ra ngoài với bà Sang, mà còn đi luôn đến hai, ba ngày là chuyện thường. Chỉ khi nào ông chồng Tây của bà Sang theo tàu trở về lại Sài Gòn thì anh Luyến mới ít vắng nhà hơn. Khi nào anh ở nhà, anh Luyến thường uống rượu bia say sưa, mắng chửi chị Vân thậm tệ mà chị chỉ biết khóc thôi! Dù cả nhà cản ngăn, khuyên lơn, anh Luyến vẫn không thay đổi!

Vài tháng sau ngày cưới, chị Vân có thai! Không biết hư thực ra sao, anh Luyến nổi giận lôi đình lên! Anh cứ nhất định anh... chưa hề gần chị! Anh bắt chị uống ... nước mắm sống, uống thuốc Bắc để lấy cái thai ra! Cái thai vẫn lì lợm, càng ngày càng lớn

hơn như nước mắt đầy uất ức của chị Vân càng ngày càng đổ nhiều hơn. Có lần, anh bỗng đứng đập chị Vân té lăn lông lốc xuống thang lầu khi thai đã 6, 7 tháng. Vậy mà cháu Chương mạng lớn, cháu không hề bị gì cả. Chị Vân hốc hác, xanh xao bao nhiêu thì anh Luyến lại phong độ, đẹp trai, lịch lãm bấy nhiêu.. Lúc ấy anh đã lấy bằng Kỹ Sư, nhưng anh không đi làm ở đâu cả! Anh đâu cần làm việc, vì bà Sang cho anh rất nhiều tiền! Bà Sang còn mua tặng cho từng người trong nhà những nhân hột xoàn, lớn nhỏ đủ kiểu, nên không ai dám... nói nặng gì bà!!

Cái thai trong bụng chị Vân cũng lớn dần theo những nỗi uất hận, tủi nhục, đờn đau của chị. Và các món quà của bà Sang cũng càng ngày ... càng nhiều hơn, to hơn... như tranh đua với cái bào thai...

Chị sanh cháu trong nhà thương một mình. Tự chị thui-thủi đi xích lô vào nhà thương, tự chị bế cháu về nhà làm lữ...

Mẹ ruột của chị Vân đến thăm con và cháu ngoại! Bà phẫn uất nhìn đứa con gái xinh đẹp, ngoan hiền của mình ngày nào, giờ đây xanh xao, hốc hác ôm đầy tủi nhục đắng cay không sao giải bày...

Khi Chương được hai tháng tuổi, bà ngoại của Chương cho người sang bên nội nhắn và xin rước chị Vân về nhà làm giỗ lớn. Bà không quên dặn chị Vân để cháu lại cho bà nội trông giùm một hai ngày thôi.

Chị Vân gửi Chương lại cho bà nội để về nhà mình phụ giúp việc giỗ quây. Chị xin phép được đi hai ngày.

Không có ai ngờ, mẹ của chị Vân sau khi thăm con mình về, nhìn con gái mình đau khổ và xanh xao, bà đã lên một kế hoạch rất lớn.

Chị Vân vừa về tới nhà, bà dẫn chị vào một phòng ngủ có nhà tắm và cầu tiêu. Rồi, bà ... khoá trái cửa lại. Bà nhốt chị Vân trong ấy như nhốt tù, mỗi ngày com nước, không cho chị ra ngoài.

Bà nội Chương chờ hoài không thấy chị Vân về, bèn sang hỏi thăm để rước chị. Bà đã năn nỉ hết sức mà mẹ ruột của chị Vân vẫn lạnh như tiền, vẫn nhất quyết muốn giữ chị Vân lại. Bà cũng yêu cầu từ đấy về sau không ai được đến nhà bà nữa. Bà không muốn có sự liên hệ nào nữa hết. Ngay cả Chương, thằng cháu ngoại máu mủ ruột thịt của bà. Bà nói, bà xem như anh Luyến đã ... đập chết nó lâu rồi..!!

Chị Vân hận chồng chỉ một. Mẹ của chị Vân hận anh Luyến và bên sui gia đến mười..

Sau khi bị nhốt, chị Vân khóc lóc thảm thiết xin được ra vì nhớ con. Chị đòi tự tử nên mẹ của chị dọa bà sẽ tự tử chết theo nếu chị có việc gì. Nhưng trước khi bà chết, bà sẽ cho người sang bên sui gia... phóng hoả cả nhà, nên chị lại thôi! Chị biết mẹ của chị là người dám nói dám làm.

Nhốt chị khoảng một tháng, mẹ chị Vân mua vé máy bay bắt chị đi Montreal ở với một người dì... Sau đó thì không ai có thêm tin tức vì hai bên gia đình không ai liên lạc với ai nữa cả....

Thế là Chương lớn lên không có mẹ, cũng không có họ ngoại. Cháu sống với bố, mà bố cũng không thương yêu cháu. Anh la mắng cháu thường xuyên, xem cháu như một cái gai.

Đến tháng 10/ 1977, bà Sang cùng ông chồng Tây và mấy đứa con phải rời Việt Nam vĩnh viễn, anh Luyến rất đau khổ. Sau vài năm, anh Luyến rồi cũng nguôi ngoai. Anh cưới vợ khác, dọn về Thủ Đức ở. Và Chương lại có thêm hai em. Chương giỏi việc nhà từ đó! Chương biết nấu cơm, giặt đồ, lau dọn nhà cửa rất giỏi, rất thành thạo để giúp mẹ kế...

Chương cũng biết nhóm củi nấu cơm, giặt đồ, lau dọn nhà cửa rất giỏi, rất thành thạo để giúp mẹ kế...

... Sau khi nghe Khải kể chuyện của gia đình mình, tôi bàng hoàng cả người. Tôi thương thằng bé mất một mí quá. Nó thật cô đơn và bất hạnh có khác chi trẻ em mồ côi? Bữa cơm gia đình sau đó, tôi vui vẻ trả lời đồng ý sẽ dẫn cháu Chương theo tôi chuyển vượt biên sắp xuất phát.

Tôi hứa tôi sẽ nuôi dưỡng cháu ăn học sau này, thương yêu săn sóc cháu như là cháu ruột thịt của tôi. Tôi chỉ hơi ngần ngại, không biết ý kiến của bố mẹ cháu thế nào. Bà nội Chương bảo, Bố Chương rất vui nếu Chương được sống ở ngoại quốc với gia đình chị em chúng tôi, được chúng tôi chăm sóc và dạy dỗ. Còn mẹ của Chương, không ai có tin tức của bà cả! Chương hầu như chưa bao giờ thấy mặt của mẹ mình bao giờ...

Những ngày cuối, cháu được bà nội đón về nhà chơi thường xuyên. Tôi cũng đến nhà Khải thường hơn để nghe ngóng tin tức của chuyến đi, và cũng để thăm nó. Nó ngoan lắm, gọi tôi là cô. Nhưng, có lẽ nó nghịch ngợm lắm hay sao mà tay chân của nó lúc nào cũng đầy vết trầy, đầy vết phỏng, đầy xước sọc, vì mỗi lần gặp nó là thêm một cái theo phỏng mới, hay tay chân bị chảy máu, trầy, xước, đứt...

Tôi thường rửa vết thương cho nó, xức thuốc đỏ lên, rồi băng lại sạch sẽ. Ngược lại, nó là người chỉ cho tôi cách nhóm lửa bằng củi chẻ nhỏ! Nó chẻ củi rất thành thạo.

Nhìn nó phùng mang phùng má thôi cho có lửa lên, nhìn nó nấu một nồi cơm ho mười mấy miệng ăn, tay chân mặt mày dính đầy lọ nghe, bước lên một cái ghế để kệ nệ nhắc nồi cơm to xuống bếp (vì nó quá thấp!), rồi lẳng xăng xởi cơm hầu hạ cho từng người trong nhà ăn mà rót nước mắt...

Anh Luyến đưa cháu đến ở với tôi trước ngày đi xuống Cần Thơ. Anh cảm ơn tôi rồi rít, rồi cũng dặn dò cháu phải nghe lời tôi sau này, rồi cũng rơm rướm nước mắt quay về...

Chương rất vui, nói chuyện huyền thuyên, lẳng xăng giúp tôi rất nhiều trên đường xuống Cần Thơ. Đến nhà người quen của chủ tàu chỉ định, tôi bắt nó ăn cơm thật no. Xong, mặc chồng hai bộ đồ vào nhau, rồi đi ngủ sớm vì ghe nhỏ sẽ đón chúng tôi lúc ba giờ sáng. Nó ngoan quá sức ngoan, không hề làm một việc gì trái ý tôi cả.

Tôi không ngủ được suốt đêm vì nhà lạ, vì lo lắng. Tôi mặc hai bộ đồ chồng lên nhau như Chương. Kinh nghiệm cho tôi thấy, càng không vướng bận tay càng dễ... chạy.

Tôi xách một giỏ đệm bằng lát, đựng thêm ít quần áo và vật dụng cá nhân cho tôi với Chương. Thuốc men tôi đem theo hơi nhiều, thuốc trụ sinh, thuốc giảm đau, thuốc bổ... Trên chiếc ghe nhỏ ngoài tôi và Chương ra, còn có chị Hoa, chị họ của Khải.

Chị bé đưa con ba tháng tuổi. Có một chị bạn của chị Hoa, chị Tâm, cũng dẫn theo thằng con trai sáu tuổi. Ngoài ra còn có vài người đàn ông con trai, nhìn là biết dân SG rồi! Ai ai cũng lo lắng, sợ sệt, không ai nói với nhau lấy một câu. Chương cũng thế. Nó ngồi im lặng nhìn mọi người. Nó biết rõ là đi vượt biên. Tôi không giấu nó.

Ghe chèo một đoạn lâu, ra tới sông lớn mới chạy bằng máy. Tiếng xình xích trong đêm khuya sao lớn quá. Tôi ngồi mà nóng như hơ, linh tính tôi cho biết có chuyện không lành sắp xảy ra.

Trời mờ mờ sáng, tôi đoán lúc ấy gần năm giờ. Con sông mở rộng ra hơn nhiều. Người chủ ghe nói rằng sắp tới tàu lớn rồi. Tôi cố mở to mắt ra quan sát hai bên bờ sông và nghe ngóng. Con sông lặng ngắt, nhưng tim tôi thì như cái trống bập bùng, càng lúc càng đập nhanh hơn...

Bỗng dưng, tôi nghe nhiều tiếng súng nổ chát chúa sát bên tai tôi rất lớn. Rồi tiếng công an la hét um sùm bắt chúng tôi cập thuyền vô bờ.

Lòng tôi tan nát, tim tôi nhói đau thật là đau... Phán xạ đầu tiên, tôi nhìn quanh xem tôi có thể nào nhảy ... xuống sông không! Tôi biết bơi chút ít. Biết thả ngựa. Biết lặn. Chiếc ghe đang ở một cua queo của con sông lớn. Tôi nghĩ tôi có thể nhẹ nhàng leo ra khỏi ghe, bám và nấp theo mạn chiếc ghe cho đến khi gần đến bờ thì tôi sẽ lặn sâu xuống và trốn trong các bụi cây xung quanh, trước cái cua queo đấy.

Tôi chưa bơi sông hồ bao giờ cả, nhưng không biết động lực nào đã biến tôi thành một người liều lĩnh và gan dạ như thế! Tôi chột nhìn lại Chương, nó đang mở to đôi mắt vì sợ hãi, nhìn chị Hoa và chị Tâm luống cuống vắt thuốc men xuống sông, (như là chạy trốn được cái tội đi vượt biên!) rồi quay qua buồn bã nhìn tôi chờ xem tôi sẽ làm gì...

Tôi đâu thể bỏ Chương lại được... Tôi đã hứa với bà nội của Khải rồi. Ngay cả không vì lời hứa ấy, tôi cũng đâu thể bỏ một thằng bé quá dễ thương đến tội nghiệp này lại cho đám hùm dữ kia được. Nó đã quá khổ rồi. Thà chúng tôi ở tù chung với nhau... Tôi chột nghĩ ra ngay một chuyện. Tôi phải khai thế nào với CA đây?! Muốn Chương cùng chung trại tù với tôi thì nó phải ghép vào chung một hồ sơ.

Tôi nhìn Chương, và bảo cháu:

- Bắt đầu từ bây giờ, con đừng kêu cô là cô nữa nhé... Mà con sẽ gọi cô là Mẹ. Mẹ con tên... Diệu. Bố con tên ... Hai, Trần thị Diệu và Nguyễn Văn Hai. Con nhớ chưa?
- Dạ...Mẹ..e.. ! Dạ con nhớ!..Dạ Mẹ.e..! Mẹ tên là Diệu, bố tên Hai... ạ!..

Tôi dạy tiếp:

- Con ...7 tuổi, chứ không phải 9 tuổi đâu nhé! Tên con vẫn là Chương, Nguyễn Văn Chương. Con học lớp hai trường tiểu học Châu Thành nghe con...
- Dạ mẹ.. ẹ! Con chỉ bảy tuổi hả mẹ?!! Dạ mẹ..ẹ...! Con học lớp Hai thôi! Dạ mẹ.e...
- Nhà con ở Thủ Đức, mẹ bán .. chè, bố là thợ sửa xe gắn máy nghe con!
- Dạ! Con nghe, dạ mẹ..ẹ...! Mẹ bán chè, còn bố là thợ sửa xe... Dạ mẹ..ẹ..!

- Nếu cán bộ còn hỏi gì nữa thì nói "dạ con không biết" . Con nhớ chưa?
- Dạ con nhớ! Dạ mẹ..ẹ...!

Vừa dạy đến đó là ghe cũng vừa tấp vào bờ sông. Mấy tên công an cầm súng đứng vòng quanh những người bị bắt đang ngồi chồm hổm ở giữa. Họ đi trên những chiếc ghe nhỏ khác (mà thời ấy người ta gọi là "taxi"). Tất cả đàn ông, đàn bà và con nít độ năm, sáu chục người. Người nào cũng có một "hoà trang" giống nhau: quần áo cũ kỹ, nón lá rách nát, nhưng nhìn mặt mày thật là .. trắng trẻo, sáng sủa .

Ai ai cũng có chung một nét mặt lo âu, sợ hãi, tuyệt vọng... Chúng tôi hỏi nhỏ nhau xem có ai biết chuyện gì đã xảy ra không? Tôi thấy ông chủ tàu cũng bị bắt ngồi cách tôi khoảng hai chục người.

Vì không được phép di chuyển. Nên tôi đành lắng nghe những người ngồi gần nói chuyện nho nhỏ, bàn tán với nhau. Chúng tôi bị bắt vì chính cháu của ông chủ tàu tố cáo ông tổ chức. Người cháu ác nhân này thù ông đã không cho anh ta đi nên mới tố cáo..

Tôi bâng quơ vừa cho Chương... thực tập, vừa dạy Chương:

- Chương, con có mệt không? Con có nhớ bố không? Bố giờ này chắc chuẩn bị sửa xe cho người ta rồi. Các ông cán bộ đây không thích nói tâm bậy đâu nha con, cái gì mẹ dạy biết rồi thì mới nói, cái gì mẹ chưa dạy con thì con phải nói là..."Dạ con không biết", là cán bộ .. thương nghe chưa con?! Giỏi nhé con...

Trong thời gian ngồi chờ hỏi cung, chỉ cần nửa giờ thôi, tôi đã tập Chương thật nhuần nhuyễn. Tôi giả bộ là cán bộ công an, hỏi Chương nhiều câu ngoại lệ. Nó trả lời liền tức khắc: "Dạ thưa cán bộ con không biết...".

Sau vài giờ mỗi một ngồi ngoài nắng, tra hỏi sơ sài, họ mới chở chúng tôi đến nơi giam cầm thật sự. Té ra tôi đã quá cẩn thận thôi! Mấy tên CA này chỉ muốn lấy vàng, lấy tiền là chánh yếu, nên sau khi lục soát giỏ, soát người vợ vét sạch tiền, chúng nó chỉ ghi tên tuổi, địa chỉ qua loa thôi. Tôi khai tôi... 26 tuổi, và Chương 7 tuổi, tức là tôi sanh nó khi tôi 19 tuổi. Rất hợp lý!
(Nếu tôi không khai gian thì tôi 22 tuổi, con tôi 9 tuổi. Vậy tôi sanh nó lúc tôi mới.. 13 tuổi thôi !)

Khi lên xe cam nhông, họ chia nam riêng, nữ riêng. Tôi nhìn thấy các cặp vợ chồng, hay cha con đi chung nhau, mắt đỏ hoe, vợ thút thít khóc.. Khi phải tách riêng ra, họ cố gắng thăm thì, dặn dò những chuyện cần thiết. Có đứa trẻ phải đi theo mẹ, mà bố nó thì tách ra riêng, nó khóc thét lên, giẫy giụa đành đạch, đòi theo bố nó. Tên cán bộ bước đến. Không cần mắt thì giờ... Chát! Hấn gior tay tát thẳng vào mặt đứa nhỏ!

Thật là... hiệu quả ! Mọi người xanh mặt, im phăng phắc, và đứa nhỏ... điếng người, lạng ngất ngay!!..

Xe đàn bà chúng tôi có hai chiếc cam nhông. Trên đường đi tôi im lặng quan sát, cố gắng ghi nhớ chung quanh. Khi đến nơi, tôi cũng ngắm nhìn thật kỹ địa thế! Ôi thôi! Thật buồn...

Chung quanh nhà tù là những con kinh đào không sâu lắm, nhưng lại cắm toàn là chông gai nhọn hoắt, nhìn là rợn cả óc! Chưa hết, chớ rất nhiều. Toàn là giống chó Đức to lớn. Chúng đón chào chúng tôi bằng một dàn hợp ca .. Ấu Ấu, Gâu Gâu thật là náo nhiệt. Chúng lẳng xẵng khịt khịt cái mũi, rồi gậm gừ nhe răng nhọn hoắt, trắng hếu, cái lưỡi thè lè nhiều nhão nước miếng...

Chúng như bầy cọp đói, gậm gừ đi qua đi lại, sẵn sàng xé xác chúng tôi, không giống như con chó Nhật Mino thật dễ thương ở nhà của tôi. Xa xa là các hàng rào cao với bao nhiêu là lớp kẽm gai vòng quanh nhà tù... Tôi thót cả tim, thậm nhữ, thôi rồi cuộc đời của tôi, chẳng biết sẽ ở đây bao lâu...

Chở chúng tôi vào trại tù, họ không quên chở cả những nồi cơm trắng thật to, các nồi thịt kho thơm ngon nâu vàng óng ánh mở trắng béo ngậy mà vợ của ông chủ tàu nấu suốt ngày đêm để chúng tôi ăn khi lên tàu! Mấy bao bố củ sắn, mấy bao cam, quýt..., mấy bao kẹo bánh đầy rẫy... Không ai có lòng dạ đâu mà ăn... Nhưng tôi lại khác! Tôi biết tôi cần có sức khoẻ để "làm việc".

Tôi múc cho Chương và tôi ăn thật no. Tôi nghiêm mặt bảo Chương phải ăn ... ba chén cơm mới được ngưng. Nó ngoan ngoãn nghe lời, "dạ mẹ " luôn mồm!.... Tôi nắm cả vốc kẹo bánh nhét vào đầy giỏ, vào túi áo của tôi, cả túi áo, túi quần của Chương. Kinh nghiệm nuôi ba tôi trong trại cải tạo cho thấy, ở tù CS sẽ bị bỏ đói đến chết gục luôn...

Ăn xong, lại lấy cung. Lần này mới thật sự là lấy cung. Họ hỏi rất kỹ. Tên cán bộ ngồi viết lời khai của tôi giỏi lắm chỉ học đến lớp Ba trường làng! Hấn nắn nót cả dấu.. nặng một cách buồn cười... Tôi khai tôi tên Diệu, thì hấn viết "Dịu "... Ồ ! Hấn cũng biết viết .. hoa tên tôi! Không đến nỗi tệ...

Hấn hỏi tôi làm nghề gì. Tôi trả lời như máy:
- Thừa cán bộ, em bán chè ở Thủ Đức!

Hấn nheo mắt nhìn tôi, lại hỏi tiếp:
- Cô sanh năm nào?

Tôi đã chuẩn bị chu đáo, nên tôi trả lời ngọt xớt (bán chè mà!):
- Dạ thưa cán bộ, em sanh 1954! Dạ em... 26 tuổi...

Hấn nheo nheo mắt nhìn tôi, im một chút rồi nhếch nửa miệng nói:
- Có thiệt không ...dzậy...?!..

Chương ngồi bàn " phỏng vấn" cách tôi một bàn. Tôi vừa trả lời những câu hỏi bên này, vừa cố lắng nghe "vấn đáp" bên Chương!...

Khi hấn ta nói "Có thiệt không... " tôi giật bắn người. Tôi bắt đầu tập trung vào những câu hỏi của hấn ta. Hấn hỏi thêm có ai đi chung, đem bao nhiêu tiền, vàng. Đóng bao nhiêu tiền hay vàng rồi.... Đóng cho ai...

Tôi không khai thật vì ông chủ tàu sẽ bị CA khảo của nếu ai cũng khai đã đóng cho ông ba cây vàng. Cho nên tôi bịa là tôi chỉ có hứa khi qua đến nơi, tôi sẽ trả cho gia đình ông, vì quen biết với con ông! Nói thật và nói láo không có gì khác cho tôi cả,

mà chỉ tội vợ chồng ông thôi! Đây là chuyến tàu thứ nhì ông bà tổ chức. Chuyến trước, đi ra khỏi hải phận quốc tế rồi, máy tàu tự dừng hư! Mọi người đành ngồi trên tàu, ăn dần dần các thức ăn trên tàu, và gió thổi tàu từ từ, từ từ...về lại...Việt Nam! Ông chủ tàu bị tù một năm mới vừa ra! Chuyến này chắc ông sẽ bị lâu hơn! Tôi không đành khai sự thật!

Họ cũng hỏi Chương rất nhiều câu hỏi "ngoài đề " mà tôi chưa dạy nó. Nó thật thông minh, những câu hỏi hóc búa, nó đều bình tĩnh trả lời "Dạ con không biết" như tôi đã dạy nó!

Có một điều làm tôi bắt đầu lo lắng là, tôi mới hai mươi hai tuổi, mà tôi khai tôi... hai mươi sáu! Nhìn mặt tôi thật sự rất là.. sữa! Tên cán bộ hình như đã thấy được điều đó! Còn Chương khai sọt đi hai tuổi, trông nó có nhỏ con đó, nhưng cái nhanh nhẹn của nó không thể thấy được ở đứa trẻ sáu, bảy tuổi. Thành con sáu tuổi của chị Tâm ngồi đầu ngò ếch đó, không biết gì cả! Tôi bắt đầu lo lắng và hối hận đã không kịp suy nghĩ kỹ. Tôi ước gì tôi sửa lại lời khai được...

Họ cho chúng tôi ăn bên ngoài xong, mới bắt chúng tôi bước vào trong phòng giam. Vào bên trong, tôi mới biết còn có cả vài chục người đàn bà đã ở sẵn trong đó rồi! Họ bị tù nhiều tội danh, đi buôn lậu, đi trộm cướp, hay có thể... giết người, mà tôi không dám hỏi tới.

Cả một cái phòng rộng bằng hai cái lớp học, nhót độ 50, 60 người đàn bà và vài ba con nít, mà chỉ có một cửa sổ độc nhất hình chữ nhật 10 cm chiều đứng, chiều ngang độ 50 cm ! Ở góc phòng là hai cái lu có nắp đậy. Nơi ấy bốc ra mùi hôi thối, tanh tươi, khai nồng nặc. Tôi biết ngay đây là nơi đi vệ sinh của chung.

Cái dễ sợ nhất của nhà tù này là cái ... cùm. Lần đầu tiên trong đời tôi thấy, và lần đầu tiên tôi biết thế nào là bị cùm chân! Mỗi người chúng tôi phải xỏ một chân vào một cái khoen có khoá. Rồi cái khoen ấy lại bị xâu vào một cây cọc gỗ dài như ếch bị xỏ xâu. Chỉ bị xỏ có một chân thôi, khi nằm, nó cắn cổ chân đau lắm.

Tôi bị cùm chân không bao lâu, đã có người cùng chung cái cọc dài này bảo chị ta cần đi tiểu. Thế là tất cả mọi người đứng lên, cà nhắc, cà nhắc đi để chị ta đến được cái lu, và chị ta ngồi tiểu trước mặt mọi người một cách... tự nhiên! Xong rồi, "cái xâu người" này lại cà nhắc, cà nhắc trở về chỗ cũ.

Trong phòng giam có bốn cái xâu người như thế. Suốt ngày, suốt đêm, hết người này tới người kia mắc tiểu. Mọi người cứ đứng lên, nằm xuống, rồi đứng lên, nằm xuống.. Cổ chân của tôi bắt đầu đỏ lên, thật đau vì cắn vào cọc cây và khoen sắt.

Những người đàn bà bị bắt đi trong chuyến tàu của tôi đều xa lạ, ngoại trừ chị Hoa và chị Tâm. Hai chị cứ ngồi râm rức khóc, không biết làm gì cả, chỉ khóc và lại... khóc! Người vui nhất trong phòng giam này là Chương! Lần đầu tiên trong đời, nó được nhiều người lớn sai bảo và thương nó. Có người nhờ nó múc nước cho uống. Có người nhờ nó... bóp chân, hay gỡ lưng... Có người cần xức thuốc, nhờ nó bôi thuốc.

Riêng chị Hoa thì cháu phụ thay tả em bé, cháu cầm quạt mo mượn một người trong phòng đứng quạt mát cho em bé suốt. Ai nấy cũng đều thương Chương lắm. Cháu biết lấy cảm tình mọi người, đến hỏi từng người có bớt đau chân chưa? Có cần cháu bóp

chân nữa không... có cần cháu rót nước thêm không? Hình như nó rất hạnh phúc khi được sai bảo. Nhìn nó lảng xãng, vui vẻ giúp mọi người trong tù mà tôi đỡ buồn một chút ít...

Đêm về khuya, tôi bỗng dừng nghe tiếng khóc la văng vẳng, nghe tiếng gì như ai nện chày vào nền nhà, rồi tiếng đàn bà hét lên trong đêm khuya, có tiếng kêu "Má ơi cứu con", tiếng rên hự-hự... Tôi biết ngay là họ đang tra tấn người nào đó. Thế là tôi bật ngồi dậy, bắt đầu ôm mặt khóc rung rức.

Tôi khóc vì tôi sợ họ sẽ nghi tôi nói láo, và tưởng tượng tôi sẽ bị ăn đòn y hệt như thế. Tôi khóc vì đây là số vàng mà má tôi đã vét hết nhà cho tôi đi, cộng thêm chiếc xe PC của chị tôi, xe Honda của má tôi đã bán mất rồi... Tôi cũng khóc vì tôi đã vỡ tan mộng ước. Tôi có thể sẽ chết nơi đây, hay tôi sẽ phải... tự vẫn vì nào ai biết được, bọn CA thất học, tàn ác kia sẽ làm gì tôi...

Chương mon men đến ôm tay tôi, rung rung lệ theo tôi...

Mấy "xâu người" bu quanh an ủi tôi và rất thương "mẹ trẻ, con ngoan" chúng tôi. Họ nói đã vào đây là khó ra lắm. Trại này nổi tiếng là hung dữ và độc ác, đêm nào cũng có người bị tra tấn như thế. Suốt đêm đó, tôi không thể ngủ được.

Chương hết xoa bóp chân cho tôi, lấy quần áo chêm vào cổ chân tôi cho đỡ đau, lại đến xoa bóp chân tay các người khác, rồi cầm quạt mo quạt cho mọi người mát, rồi loay hoay bế con của chị Hoa đỡ nó ngủ.... Cháu thật là xốc vác không thể ngờ được. Và cháu cũng không ngủ được bao nhiêu đâu cháu không bị còng chân.

Trời vừa sáng, cả hai cái lu lại được mọi người "thăm viếng" nhiều hơn. Tôi cứ phải cà thọt lên một chút, rồi cà thọt xị xuống một chút để người cần đi được ngồi vào đúng... vị trí! Chương cũng bận rộn vô cùng, cháu lấy nước cho mọi người uống, có người còn nhờ cháu cầm lược chải... chí nữa! Cái gì cháu cũng làm, cái gì cháu cũng biết, không ngờ cháu giỏi hơn tuổi quá nhiều. Tôi kêu Chương lại, bảo nó lấy bánh trong túi áo ra ăn sáng, rồi uống nước. Tôi thấy nó nhìn tôi rơm rớm nước mắt. Nó nói thật nhỏ:

- Dạ, mẹ..ẹ..!

Bỗng dừng, cửa phòng giam lạch cạch mở ra. Một tên CA trẻ độ chừng dưới ba mươi tuổi, chống một cây ba ton ngay cái cửa quan sát chúng tôi. Ánh nắng theo cái cửa mở toang đó đã tràn vào trong phòng. Tôi thêm khát nhìn ra mây trời xanh bên ngoài ô cửa, cố hít sâu cái mùi thơm của ngọn gió trong lành đang len vào căn phòng tôi tắm, hôi thối đầy mùi xú uế này.

Lần đầu tiên trong đời, tôi chợt hiểu ra được giá trị sâu sắc của cái chữ Tự Do! Nhìn hẳn chống cây ba ton đứng ở cửa, trong phòng thì tối mà cái cửa thì tràn ngập ánh sáng, gương mặt rõ lõm chòm của hẳn thật đanh ác, đã làm tôi từng mình, liên tưởng đến Tử Thần đang cầm lưỡi liềm đến rước người nào đi...

Tất cả mọi người lật đật trở về chỗ cũ, không có lấy một tiếng động. Tôi biết ngay hẳn là một tên cán bộ hóc búa đây. Mọi người chào tên cán bộ như trả bài thuộc lòng :

- Dạ chào cán bộ...

Tôi cũng lí nhí nói theo.

Hắn chấp một tay sau hông, một tay chống cây ba-ton theo từng bước chân đi qua, rồi đi lại... Thật hống hách và xác xược, hắn nhìn chằm chập vào mặt từng người như muốn ăn tươi nuốt sống... Bỗng dưng, hắn quay nhanh đầu lại tìm dấu dác. Ánh mắt của hắn ngừng lại ngay... Chương! Cây ba-ton xỉ ngay trên trán của Chương, hắn quát lên thật to:

- Ê! Thằng nhỏ! Mà tên gì mà?

Chương lâm lét trả lời bằng chất giọng Bắc của cháu:

- Dạ thưa cán bộ, con tên Chương ạ!

- A.....à.....! Mà là thằng Chương đó hả?.. Đi theo tao...

Chương sợ đến nỗi không khóc được. Mặt cháu đã xanh, lại càng xanh hơn. Ngay cả quay lại nhìn tôi, nó cũng không dám. Nó nắm tay tên cán bộ đi một mạch ra ngoài như người máy...

Cánh cửa vừa khoá trái lại, tôi oà lên khóc nức nở! Cả nhà giam xôn xao bàn tán, không biết tại sao tên cán bộ lại bắt em trai nhỏ này đi đâu... Chỉ có tôi biết thôi! Dù chỉ đoán, nhưng tôi thấy tôi đã đoán đúng: họ đã nghi tôi nói láo nên dẫn Chương đi .. tra khảo!

Tôi năn nỉ mọi người đi cà thọt làm sao cho tôi đến được cái cửa sổ độc nhất trong phòng kia để nhìn xem tên cán bộ dẫn Chương đi đâu. Cái cửa sổ cao trên đầu của tôi, có hai chị phụ nữ chịu khom lưng lại cho tôi leo lên mới nhìn thấy được bên ngoài.

Cái cây cọc cũng được mọi người nâng lên cao, và mọi người phải giơ chân treo cao theo cây cọc ấy. Tôi nhìn ra, và thấy tên cán bộ này bắt ghé ngó trong một cái chòi lá xa phòng giam của chúng tôi độ chừng trên dưới 100 mét. Chương đứng trước mặt tên cán bộ, đưa lưng quay về phía cửa sổ của tôi. Tôi thấy tên cán bộ hỏi cháu rất nhiều. Ở xa, tôi thấy hắn đốt thuốc lá hút, rồi hỏi, rồi phì hơi, rồi hỏi...

Bỗng dưng, hắn đứng lên, đi lại chỗ dựng cây... súng trường. Hắn lăm lăm cầm cây súng trong tay. Hắn lại vừa hỏi, vừa quát tháo, vừa hút thuốc phì phèo. Chợt, hắn bật cái lưỡi lê ở đầu ngọn súng ra, dí lưỡi lê vào mặt, sát lỗ tai của thằng bé với một tư thế thật hung hãn...

Ở xa, tôi không nghe hắn quát tháo gì, nhưng tôi thấy Chương cứ lấy tay quẹt nước mắt, quẹt qua, quẹt lại, càng lúc càng nhanh. Nó kéo cả vạt áo lên chùi nước mắt... Rồi hắn đứng lên, nắm tay Chương lôi trở về hướng phòng giam.

Tôi lại oà khóc nức nở, tôi bảo các chị nhanh trở về lại vị trí cũ. Tôi cũng chuẩn bị tinh thần để ăn đòn của hắn ta vì tội dám lường gạt cán bộ...

Cửa phòng mở ra, tên cán bộ vẫn còn nắm chặt tay Chương. Mặt của cháu vẫn còn ràn rụa nước mắt, xanh tái mét.

Hắn nạt nộ Chương thật lớn tiếng:

- Ai là mẹ của mày? Chỉ tao coi! Nói láo là tao đâm mày lũng bụng thấy con... đ... mẹ mày nghen...

Chương vừa tiến đến gần và chỉ vào tôi, vừa âm ỉc, hậm hực nói qua làn nước mắt:
- Mẹ của con... (hic..) thiệt... (hic hic..) mà (hic...) cán bộ.. (hic. .hic..)

Hắn trừng trừng mắt nhìn tôi từ đầu xuống chân, găm gù:
- Mà là mẹ của nó sao? Thiệt à??

Người tôi run lên, và giọng lạc hẳn..
- Dạ .. thưa .. cán bộ, .. là...em..., là... th... thi..iệt.....
Tên cán bộ hậm hực nhìn tôi giây lát, rồi hát hàm:
- Lấy quần áo dìa đi!

Tôi sững sờ, trái tim muốn nổ tung ra vì không ngờ diễn biến như thế. Rồi tôi hiểu ngay tại sao... Tôi ôm chặt Chương vào lòng. Nó vẫn còn đang cà-học, cà-hịc, mặt đầy nước mắt nước mũi. Tôi biết ngay Chương đã nhất định, đã cả quyết tôi là mẹ của cháu đầu bị tên cán bộ đòi ..bắn, đòi ...đâm chết cháu....

Hai "mẹ con" tôi ôm nhau khóc ròng. Tôi thật sự biết ơn Chương còn nhỏ xíu thế kia mà đã dám cả gan che chở cho tôi. Tôi ngỡ đâu tôi là người sẽ lo lắng, bảo bọc cuộc sống sau này của nó. Tôi chưa làm được điều gì cho đời của nó, vậy mà ngược lại, nó lại là người cứu tôi khỏi bị tù, khỏi bị đi lao động..., khỏi gông cùm...

Tên cán bộ đi đến chị Hoa đang bị cùm chân bé con nhỏ, luôn cả chị Tâm, rồi dùng cây ba ton xỉ xỏ :
- Bà này, "dời" bà kia cũng dìa luôn đi!
Hắn lấy chìa khoá mở cùm cho tôi và chị Hoa, chị Tâm.

Tôi mừng quá! Tôi không cần lấy gì về cả. Tôi đợi coi cái cùm ra, tôi coi luôn bộ đồ bà ba bạc thếch trá hình bên ngoài ra, tôi mò trong giỏ của tôi, lấy hết thuốc men để lại cho những người trong phòng giam. Những thứ này bây giờ chắc chắn rất hữu ích cho những người bị kẹt lại nơi đây. Tôi cũng móc hết bánh kẹo để lại, rồi vội vàng đi ngay vì sợ họ thay đổi ý!

Chúng tôi ba bà mẹ, ba đứa con nít, không còn một xu vì họ như quân cướp, đã lục soát, lấy sạch sẽ hết rồi. Chị Hoa lo lắng, không biết cách nào về lại Saigon. Tôi bàn với chị Hoa chị Tâm là cứ đi ra bến xe, cứ nói thật mình tù vượt biên ra, dân sẽ thương mình mà không lấy tiền xe đâu.

Lúc tôi đi vượt biên không thành lần trước tận Phan Thiết, khi về Sài Gòn bằng xe lửa, tôi đã phải làm thế! Tôi còn xin ...ăn cơm tấm sườn ở bến xe... free nữa (vì tôi trốn CA cả hai ngày trời mà không một thức ăn gì trong bụng cả!)Tôi còn bàn rằng sẽ đi bằng xe... lam nhỏ, đi từng chặng ngắn để về Sài Gòn.

Kinh nghiệm cộng với linh tính của tôi, bọn công an không hề có luật lệ gì cả, chúng thay đổi soành soạch, có thể sẽ ra bến xe đò để bắt người lại, nên đi xe lam là chắc ăn hơn. Chị Tâm thì muốn về Sài Gòn càng sớm càng tốt nên chị đi thẳng ra bến xe đò. Còn chị Hoa ngần ngại một chút rồi cũng chịu đi theo tôi, vì chị cũng cần tôi và Chương giúp đỡ...

Đúng như tôi đoán, khi hỏi đi xe nhờ, tôi cũng nói luôn chúng tôi không còn tiền về Sài Gòn vì mới ở trong tù ra về tội vượt biên.. Ai cũng xót xa hỏi thăm và ái ngại cho chúng tôi. Dĩ nhiên, chúng tôi được đi free !

Tôi rời trại giam khoảng chín giờ sáng. Mà đến tối mịt tôi mới về đến Sài Gòn. Hàng xóm không ai biết tôi vừa trải qua một ngày đêm khủng khiếp trong tù giam với cái cùm ...

Sau này tôi mới biết vì chị Tâm đi ra bến xe đò Cần Thơ, nên chị bị Công An tỉnh bắt lại ngay tại bến xe. Khi tên công an trong trại cho phép chúng tôi về, hẳn chỉ là công an quận. Nhưng sau đó độ một giờ đồng hồ thôi, công an tỉnh đến, ra lệnh bắt hết lại những người đàn bà có con nhỏ này. Con nhỏ thì gửi về nội ngoại, nhưng cha mẹ đi vượt biên thì phải ở lại tù để "học tập và lao động".

Chị Tâm bị bắt trở lại trại giam, ở tù thêm sáu tháng. Đứa con được chở về nhà nội. Họ cũng có cho xe đi tìm tôi và chị Hoa mà không thấy... Tôi bỗng tự khen mình và ngậm lại, cô thiếu nữ nhút nhát ngày thơ ngày nào giờ đã được... Đảng dạy dỗ để trở thành một người dạn dĩ, chai đá, biết đối diện, thích nghi với mọi hoàn cảnh...

Sau chuyến đi ấy, ba năm sau, tôi lại tiếp tục đi vượt biên nữa. Tôi được định cư ở Canada. Trong lòng tôi cứ ray rức câu chuyện của cháu Chương. Năm 2000, khi tôi về thăm Việt Nam lần đầu tiên, tôi đã đi xuống Thủ Đức để tìm thăm cháu và cũng để thăm lại một căn nhà của một người quen lúc ấy đã đi định cư ở Mỹ.

Anh chủ nhà này là kiến trúc sư tốt nghiệp trước 1975, đã cất một căn nhà sàn rất rộng lớn, thật xinh xắn, bằng gỗ quý đắt tiền, phía trên để ngủ, phía dưới là bếp và phòng ăn. Tôi đứng bên ngoài cổng, nhìn vào trong cái bếp mà tháng 8 năm 1975, tôi đã đến thăm anh chị khi xưa.

Hôm ấy Thủ Đức bị cúp điện. Tôi và chị Th, chị chủ nhà, phải đi lượm các cành củi, lá mít khô trong vườn để nấu cơm... Khói mù trời đất mà lửa vẫn không lên ngọn được! Chị Th và tôi thật đắng lòng, nước mắt lưng tròng, mà nào có phải vì khói đâu...

Nhà Chương cách đây không xa. Khi ấy, Chương đã ba mươi tuổi, có vợ con và cơ sở làm ăn. Anh Luyến đi vượt biên bị mất tích khi Chương mới mười bốn tuổi. Chương đã lăn xả ra đời, may mắn và thành công tới tấp. Thành bé không thân phận, không có họ hàng bên ngoại, không mẹ, cũng không biết cha mình... thật sự là ai... đã gồng gánh nuôi hai em thành đạt như mình, giúp đỡ mẹ kế rất nhiều.

Cháu chở tôi đi chơi bằng chiếc Toyota mới toanh, và cùng nhắc lại kỷ niệm ngày xưa. Có một điều mà cả bao nhiêu năm tôi không hề nghĩ ra, Chương đã làm tôi thôn cả tim óc và bật khóc khi cháu nói:

- Cô ... "Diệu" ơi! Cô có biết, hạnh phúc nhất cuộc đời trẻ thơ của con là những ngày.. ở tù với cô không?! Con chưa được gọi MẸ bao giờ, đó là lần đầu tiên trong đời con được gọi MẸ! Con cũng chưa bao giờ được ai ôm con vào lòng với những giọt nước mắt rơi trên mặt của con như cô đã ôm con khóc.

Khi mình được thả về Sài Gòn, cô có biết con buồn lắm không?! Thật sự, con chỉ muốn được ở lại trong ... tù với mọi người, với cô, để con được gọi cô là MẸ mãi mãi... Lúc ấy, sao cô đẹp quá...

Chắc chắn, cô phải đẹp hơn cả mẹ ruột của con dù con nghe nhiều người nói mẹ con cũng đẹp lắm. Cô phải đẹp hơn vì cô dám nhận nuôi dưỡng con mà mẹ ruột của con thì không. Cô đẹp hơn cả bà tiên vì khi con bị phỏng, không ai cầm tay con lên xuyết xoa cả, không có bà tiên nào hiện về an ủi con cả, mà chỉ có cô thôi.

Còn thêm một điều này nữa, chắc cô không bao giờ ngờ tới: chính con đã... tự mình làm...phỏng tay chân... đứt tay, trầy chân mãi để được cô ôm con xót xa, băng bó, thương yêu con... mà con chưa bao giờ có được trước đó...

Bây giờ, bên đây bán đầy dẫy những viên môi lửa, chỉ cần thả vào bếp lò một viên thôi là nó cháy bùng bùng ngay rồi. Nhưng, tôi vẫn thích tự môi lửa bằng củi chẻ nhỏ.

Chương, thằng bé 9 tuổi đã dạy cô thiếu nữ 22 tuổi đốt lò thật thiện nghệ! Khi tôi nhóm lửa barbecue nướng thịt nướng hay đốt fire place, dù than, củi rất khô, dù không hề có khói mù trời như xưa nữa, nhưng, bạn bè hay gia đình tôi đều ngạc nhiên, không hiểu vì đâu mà mắt tôi đỏ hoe, ướt sũng...

*Kim Chi
Tháng 10/ 2016*